

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

III. De magnis bonis & commodis, quæ huic cum Deo voluntate conformitati includuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

In Psal. 31.
Iob. 1. 21.

Dæmon nil
potest nisi Deo
permittente.

Ibid.

Matt. 8. 31.
Porcos sine
venia Dæ-
mon venare
nequit.

stinus, non dixit, Dominus dedit, diabolus abstulit: sed quam primum omnia Deo accepta retulit, dicens, Dominus dedit, Dominus abstulit. Sciebat enim dæmonē non plus irrogare mali posse, quam illi sit à Domino permittum. Et hoc ipsum prosequens idem Augustinus, profusus, ait, ad Deum tuum refer flagellum tuum, quia nec diabolus tibi aliquid facit, nisi ille permittat, qui desperat habet potestatem. Ne in Gerasenorum porcos quidem ingredi potuerunt dæmones, nisi potestate & licentia ingrediendi à Domino Iesu, ut Euangelista refert, ante peccata: quomodo ergo te violare & tentare poterunt, si potestatem ipsis non fecerit Deus? Qui enim porcos attingere non potuit, quomodo attinget filios?

CAPVT III.

De magnis bonis & commodis, quæ huic cum Dei voluntate conformitati includuntur.

IPSAM sanctitatis & perfectionis vitæ Christianæ summam in eo S. Basilius asserit consistere, ut omnia, tam magna quam parua, Deo attribuamus nosque in illis sanctissimæ eius voluntati conformemur. Ut vero melius rei huius perfectionem ac momentū intelligamus, itaque magis huc animemur, maioriq; in eam studio & conatu incumbamus, eximia illa bona & fructus, quos hæc cum diuina voluntate conformitas comprehendit, singillatim prosequemur.

I.

Resignationis
præstantia.

Primo, est hæc vera & perfecta illa resignatio, quam sancti omnes, atque adeo vniuersi vitæ spiritualis magistri tantopere vbique celebrant, & quam velut radicem & principium omnis pacis ac quietis nostræ spiritualis esse asserunt. Hominem hæc namq; non aliter in Dei manus consignat ac tradit, quam paucillum luti est in manu figuli, ut is de il-

lo faciat ac statuat quodcunque voluerit, ita ut ipse non iam suus esse, non sibi viuere, non sibi comedere, non sibi dormire, non denique sibi laborare velit, sed non nisi in Deo & propter Deum.

Hoc porro facit hæc nostra conformitas: per illam quippe homo se totum voluntati diuinæ resignat; ita quidem, ut aliud non desideret, aliudue procurrat, quam ut diuina voluntas in se quam perfectissime adimpleatur, tam in eo quod ipsemet homo facere tenetur, quam in quacunque re quæ ipsi potest contingere, neue minus in prosperis & consolatoris, quam in aduersis & laboriosis. Quod Deo quidem tantopere placet, ut propterea David Rex, vir dictus sit secundum cor Dei: Inueni, inquit Deus, virum secundum cor meum qui facit omnes voluntates meas. Quod videlicet cor illius secundum cor Domini ita moueretur ac flecteretur, & tam id esse ad quodlibet quod in illo Dominus imprimere vellet, tam laboriosum ac molestum, quam consolatorium & suauis, accipiendum promptum ac dispositum, quæ cera mollis est & ductilis ad quancunque formam figuramue ab artifice impressam accipiendam. Atque ideo etiam duobus in locis palam de se confitetur, Paratum cor meum Deo, paratum cor meum.

Secundo, qui veram hanc perfectamque cum Dei voluntate concordiam & confirmatam habet, veram is, integram, perfectamque omnium passionum, & prauarum inclinationum mortificationem etiam adeptus erit. Nemo porro ignorat, quam hæc sit mortificatio necessaria, quantopere à sanctis viris & sacra Scriptura laudata & commendata. Hæc autem mortificatio medium quoddam est, necessario præsupponendum, ut quis hanc cum voluntate Dei conformitatem consequatur. Adeo, ut hæc finis sit, mortificatio vero eius obtinenda medium sublimior & perfectior iplo medio.

Iam mortificationem necessariam esse medium

medium ad unionem hanc & veram ac perfectam cum diuina voluntate conformitatem acquirendam, sole meridiano clarius est. Siquidem nihil hanc unionem & conformitatem impedit, quam voluntas propria & inordinatus appetitus: hinc, quo suam quis amplius voluntatem & appetitum negabit vel mortificabit, eo arctius & magis secum voluntate diuina vniet & conformabit. Vt rude impolitum que lignum cum alio dolato leuigatoque coaptetur aut coponatur illud ante dolari politique necesse est; aliter enim cum alio vniri ac coniungi non poterit. Idem prorsus facit mortificatio; ipsa quippe nos dolat, expolit & leuigat, vt hac ratione Deo vniamur & adaptemur, in omni re diuini eius voluntati nos conformando. proinde quo se quis magis mortificabit, eo amplius se cum diuina voluntate vniet & adaptabit: & quando iam perfecte & plene mortificatus erit, ad perfectam hanc unionem & conformitatem perueniet.

simil.

Voluntas propria mortificatione tollitur vt diuina sequatur.

III.

Hinc consequitur & aliud, quod esse potest tertium; nimirum hac resignatione & totali cum diuino beneplacito ac voluntate consensu, nullum sui ab homine offerri Deo posse sacrificium maius, acceptius, vel gratius. In aliis quippe sacrificiis offertur quæ sua sunt, at in hoc seipsum. In aliis quoque sacrificiis & mortificationibus se non nisi ex parte mortificat; Verbi gratia in temperantia, in modestia, in silentio, in patientia aliquam Deo partem offert: hoc vero quoddam est holocaustum, in quo se totaliter & totum Deo immolat, vt de toto se quodeunque, quomodocunque, & quâdocunque voluerit, statuat, ita vt nihil excipiat, eximat, vel referret sibi. Proinde, quantum interest inter hominem ipsum, & ea quæ sunt hominis, quantum inter totum & partem, tantum inter hoc sacrificium & reliqua sacrificia & mortificationes discrimen est.

Conformitas vero voluntatis Dei.

Tanti vero Deus isthoc facit, vt hos vniam a nobis exigat. Fili mi, inquit, præbe mihi cor tuum. Quemadmodum Accipi-

pter regius non nisi cordibus pascitur: ita Deo nihil corde gratius ac sapiens: & nisi hoc illi dederis, nulla ei re satisfacies. Hoc vero à nobis dum petit, parum petit. Si enim nos, qui non nisi paululum pulueris & cineris sumus, nulla reum a Deo creaturam satiare nec contentari possumus, & exiguum hoc corculum nostrum nulla proflus re. quæ Deo minor sit, saturari, quomodo Deo te satis putas facturum, si illi non totum cor, sed non nisi partem illius tribuas, aliam vero tibi referues? Falleris: neque enim ea cordis nostri natura est, vt hoc modo diuidi dissecarique in partes queat. *Coangustatum est enim*, inquit Isaias, *stratum ita vt alter decidat, & pallium breue vtrumque operire non potest.* Pati modo cor nostrum angustum quoddam est stratum; hinc neminem alium capit, quam solum Deum: hac de causa eum sponsa id nomine lectuli vocauit: *In lectulo meo per noctes quæsiui quem diligit anima mea.* Ita namque suum illa cor eoangustarat, vt alium id amatorem non caperet, quam vnicum sponsum suum. Qui ergo cor suum extendere & dilatare cupiet, quo aliquem rei extraneæ in eo locum assignet, Deum inde expellet. Atque hoc apud Prophetam suum conqueritur Deus, dicens, *Quia iuxta me discooperuisti & suscepisti adulterum, dilatasti cubile tuum, & pepigisti cum eis sodus.* Dum alium quempiam in cubile cordis tui admisisti quam sponsum, adulterata es; vtque adulterum tegeres & cooperires, Deum discooperuisti, & eiecisti. Si vel mille corda haberemus, soli Deo illa offerenda essent; quin & omnia nobis videri deberent per exigua, respectu eius quod Deo debeatur.

Cordi tuo nil creatum sufficit & Deo nequidem istum cor dabit.

Cer diuidi nequit.

Isa. 28. 20.

Gilber. Abb. serm. 2. in Cant. apud S. Bernard. Cant. 3. 1. Cor lectulus duos non capiens.

Deo mille corda debes & vnicum quod habes dabis Damon.

IV.

Quarto, vt in initio dicebamus, qui hanc voluntatis conformitatem habebit, perfectam quoque charitatem & amorem Dei habebit, & quo in illa magis proficiet, eo magis & in amore Dei creset, ac consequenter in perfectione, quæ in illa caritate & amore consistit. Quod, præter ea quæ diximus, satis quoque colligitur

Cap. 1.

Amor voluntates inuigat.

ex eo

*Hom. in Eu-
uang.*

*Amor consti-
tuit in operib.*

Ioan. 3. 16.

Ioan. 14. 3.

*Operibus Dei
erga mundū
& Christum
erga patrem
morum suum
probarunt.*

*Conformitas
voluntatis di-
uina est sum-
mum sacrifi-
cium.*

ex eo, quod iam iam dicebamus. Amor siquidem Dei, non in verbis, sed in operibus consistit. Nam, teste S. Gregorio, probatio vera dilectionis exhibitio est operis. Et quo opera sunt difficiliora, & pluris constant, eo magis illa amorem Dei produnt. Hinc S. Ioannes Apostolus declarare volens ingentem amorem, tam eum, quo mundum hunc Deus dilexit, quam eum quo Christus Iesus Patrem suum prosequeretur, de primo quidem ait, *Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret, qui pro nobis pateretur, ac mortem oppeteret.* de altero vero ipsemet Sequator ait, *Ut cognoscat mundus quia diligo Patrem, & sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio; surgite eamus hinc.* Ibat porro ad mortem in cruce oppetendam. In hoc ergo palam ostendit ac mundo probavit, insigni erga Patrem se suū amore ferri, quod mandatum eius adeo rigidum adimpleret. Adeo ut amor non nisi per opera declaretur, atque eo magis, quo opera maiora sunt ac laboriosiora.

Hæc vero totalis cum voluntate Dei conformitas, uti dictum est, maximum est sacrificium, quod nostri Deo offerre possumus, propterea quod perfectissimā quandam mortificationem & resignationem, qua quis totum Deo se offert, atque in eius manus se tradit, uti de se statuat quodcumque voluerit, præsupponit. Quamobrem nihil est, in quo magis quis suum erga Deum amorem patefaciat, quam in hoc, cum, quidquid habet, & quidquid habere etiam aut desiderare potest, illi det, & offerat; ac, plura si haberet & posset, etiam hæc illi totaliter daret.

CAPVT IV.

*Hæc perfecta cum Dei voluntate
conformitas, quedam est in
terris beatitudo.*

Quia ad totalem hanc cum Dei voluntate conformitatem & concordiam perueniet, omnia, quæ succedent, velut a manu eius profecta accipiendo, inque his cū sanctissima ac diuina eius voluntate se conformando, quandā hic in terra felicitatē ac beatitudinē adeptus erit: Etenim incredibili quadam pace & tranquillitate gaudebit, ac perpetuo quodam anima illius gaudii & iucunditate perfunderetur, quæ felicitas ac beatitudo est, quam magni & illustres Dei serui in hoc mundo fruuntur. Nam, ut ait Apostolus: *Non est regnum Dei ac vitæ huius beatitudo escæ & potus, sed iustitia, & pax, & gaudium in spiritu sancto:* hoc scilicet est regnum cælorum, & paradysus voluptatis, quod adhuc viucentes in terra habere possumus.

Et non sine ratione vocatur id beatitudo, propterea quod nos beatissimum modo similes constituar. Nam, sicut in cælo nullæ sunt mutationes, nullæ vicissitudines, sed semper in vno eodemque esse ac statu Beati manent, Deo suo fruentes: ita qui hic in mundo ad totalem & perfectam illam conformitatem peruenierunt, ut omne eorum gaudium ac velle sit beneplacitum ac voluntas diuina, fortuitis vitæ huius mutationibus, ac variis qui contingunt, fortunæ successibus neuiquam percelluntur aut turbantur; quia eorum voluntas atque animus ita diuinæ voluntati unita & conformia sunt, ut, cum omnia hæc ab illius manu proficisci, & illius hoc pacto voluntatem & beneplacitum adimpleri vident, labores illius in gaudium, amaritudines in iucunditatem & dulcedinem transeant: Magis quippe dilecti sui voluntatem volunt, & amant quam suam.

Vnde nihil omnino in mundo est, quod illos queat consternare vel turbare. Si enim, quod forte illos turbare & affligere possit (puta labores, aram, a deest, & infamiam) id ipsi, ut singulares quasdam delicias & consolationes accipiant, quod à manu Dei hæc emittantur, & hoc eius beneplacitum sit ac voluntas sequi.